

OÄNDRAT OÄNDLIG

Helt ärligt. Jag skulle inte ändra någonting för vår kärlek var det vackraste jag upplevt och det finns ingenting ingenting som jag ångrar. Hör du det? Jag lovar och svär allt var perfekt. Vi tillsammans var som den där kärleken som alla går och väntar på du vet den där kärleken som alla filmer böcker och låtar misslyckas med att fånga.

Om jag skulle bli tvingad? Om någon skulle sätta en pistol mot mitt huvud och verkligen tvinga mig att ändra något såhär i efterhand så skulle jag kanske ändra vårt första möte. Alltså inte för att det var något fel på det men helt ärligt hur romantiskt är det att träffas i väntrummet på ett sjukhus?

Eller sjukhus är väl okey. Det är lite dramatiskt sådär. Vi kan ha kvar sjukhuset. Men om jag skulle bli tvingad att ändra något skulle jag nog sätta oss i ett annat väntrum. Istället för att få syn på varandra där på Venereologkliniken skulle våra blickar kunna mötas på typ ... Jag vet inte ... Canceravdelningen. Finns det någon sån på Södersjukhuset? Vi bestämmer det. Vi sitter där på Canceravdelningen och våra blickar möts och tiden stannar till och du är så fantastisk vacker att jag inte kan koncentrera mig på min tidning.

Minns du det? Att jag bara satt där och låtsasläste skvallersidor i flera minuter bara för att jag inte vågade möta din blick.

Och om vi ändå är igång skulle jag vilja byta ut tidningen mot något som är lite mera jag. Låt mig sitta där i vänt-rummet och läsa *Anna Karenina*. Och istället för att du lutar dig fram och säger det där som du sa (shit vad skönt att man inte är ensam om att ha ångest över sina semesterknoll) så lutar du dig fram och säger något om Tolstojs insiktsfulla sätt att skildra typ kvinnor eller djur eller klass-samhället. Det får bli vårt första möte. Och istället för att stöta på varandra ute vid busshållplatsen igen och börja prata om hur skumt det kändes att kissa i den där plast-koppen och hur svårt det är att avbryta en kissning mitt i så stöter vi på varandra ute vid busshållplatsen och börjar prata om hur jobbigt det är att ha en nära anhörig med cancer. Ja det funkar väl?

Och nu står vi där vid busshållplatsen och du ber mig om en cigg och jag komplimenterar dig för din tatuering och du berättar den där roliga historien om hur du bestämde dig för den i Thailand när du var hög som ett hus och sen vaknade upp och gick runt i flera veckor och hoppades hoppades på att det bara var en hennatatuering. Det har vi kvar – precis som det var. Men snälla vi kan väl ta bort min fullständigt idiotiska följdfråga? (Var det en hennatatuering då?) Den skäms jag över fortfarande. Förutom det så är det ingenting som jag vill ändra.

Ingenting.

Okey kanske vädret förresten.

Vi tar bort det där blåsiga höstregnet och ersätter det med solsken. Eller ännu bättre. Vi säger att vi ses första gången precis när våren börjar vakna till liv. Dofterna fyller staden och alla är skönt oförberedda på värmen och blir förvandlade till guld fiskar och enas om att såhär varmt har det fan aldrig varit innan. Låt en sån sol skina på oss när vi står där vid busshållplatsen och istället för att ta bussen börjar vi vandra längs Ringvägen. Träd lyser gröna och dina tänder lyser gula och våra skor klibbar på den somrigt varma asfalten för fuck it det är inte vår längre det har plötsligt blivit världens vackraste sommar. Avlägsna ljud från basketspelande kids och gassande solsken och vi bara vandrar där och njuter och pratar om precis samma saker som vi snackade om den där regniga höstdagen på bussen. Du minns väl?

Vi kör vidare med tatueringar och jag berättar om den där killen på mitt jobb som motiverade sin fulltatuerade överkropp med att han kände en polare som var tatuerare och fick värsta schysta rabatten. Nu hade han alla motiv som han ville ha men om han skulle göra en tatuering till ville han ha något klassiskt något som verkligen skulle stå sig.

Vad då? frågar du och du frågar det precis som du gjorde

på bussen för det finns ingen ingen som kan fråga med en ärligare nyfikenhet.

Du vet Nasse i Nalle Puh? Han vill tatuera en asstor Nasse med cowboyhatt såhär på sniskan och puffror och sheriffstjärna på bröstet. Och här började du skratta precis sådär okontrollerat som bara du kan och du frustade och flämtade och slog handflatan mot busstången och sura paraplygubbar harklade sig irriterat och tanter snörpte på munnen och bytte menande blickar men du bara sket i dem och lät ditt vulkaniska skratt spränga hål i busstaket och jag minns hur jag redan där på den där regniga bussen på den där varma soltrottoaren tänkte att jag älskade dig. Att det var du och jag för alltid. Det är verkligen det enda som jag skulle vilja ändra.

Allt annat var perfekt.

Hur vi träffades andra gången på den där filten och bara pratade pratade pratade tills våra äppelskrutt blev bruna och eftermiddagen blev skymning. Hur jag kom hem på kvällen och hade så mycket sprall i kroppen att jag inte somnade förrän det var dags att vakna. Hur vi träffades tredje gången på den där baren och fjärde gången hemma hos dig och hur vi aldrig hade tid att säga allt som vi ville säga innan det blev dags att säga hejdå. Hur vi kysstes i hallen. Hur våra läppar var som samma sort. Hur våra tungor. Hur våra handleder. Hur våra färger. Hur vår

väckta närhet gjorde mig kramig med hela världen och hur den tatuerade killen på mitt jobb ryggade tillbaka när jag försökte krama honom dagen efter. Hur allt i våra samtal tycktes höra samman. Hur alla filmer som vi såg i början bara blev tomma titlar och minnen av nära andning och varma svett händer och tungspetsar som vandrade längs tandrader. Hur så många av de där filmerna som så här i efterhand ändå känns som favoritfilmer. Hur allt i oss var varandra. Hur jag för första gången i hela mitt liv slutade titta på andra. Hur jag kunde vakna om nätterna och ligga där bredvid dig i mörkret och nosa dina nyckelben och lyssna din andning och tänka att våra lakan var vi och alla låtar var vi och alla ord var vi och allt i hela världen var så mycket vi att jag ibland fick panik och undrade vem som var jag.

Vad då lägg av? Jag menar vartenda ord. Exakt så var det. Som att för första gången hitta sin spegelbild den som på ett makalöst sätt matchar allt som man.

Va?

Tja därför att.

Saker tar slut.

Saker förändras.

Men jag.

Ångrar ingenting.

I alla fall inte i sättet som jag.

Några småsaker kanske.

Jag skulle till exempel se till att inte råka kalla Sophie Calle för Frida Kahlo den där gången när vi låg på filten och snackade konst. Och så ångrar jag att jag blandade ihop "faire la cuisine" med "faire l'amour" när jag skulle säga till din franska släkt att du är så grymt duktig på att laga mat. Det blev ändå lite pinigt.

Hos dig?

Nej.

Absolut inte.

Kanske lite småsaker.

Ordval och sånt.

Som att du jämt klagade på att din mobilräkning var helt gastronomiskt stor, minns du det?

Sånt störde jag mig på efter ett tag.

Inget annat.

Och att du var lite väl mån om att jämt stå i centrum.

Och att du var så sjukt nyfiken på allt och alla och bara frågade och frågade fast det var saker som inte hade med dig att göra.

Och så skulle jag nog vrida ned volymen på ditt skratt för visst var det vackert och vulkaniskt men ibland gick det fan till överdrift folk stannade ju på gatan och pekade när vi var i Grekland kommer du ihåg det?

Men allt det här är ju bara småsaker och det har ju ingenting att göra med den egentliga anledningen till att det tog. Jag menar.

Det var ju bådas fel.

Inte bara ditt.

Även om.

Ja.

Även om.

Jag ibland kan tycka att.

Nej låt oss inte börja igen.

Om jag skulle tvingas ändra något på slutet?

Jo.

Det finns nog vissa saker som jag skulle fila till.

Alltså.

Det kan inte ha varit kul för dig att läsa de där messen som jag förstår att man kunde.

Misstolka.

Men allt det där var ju bara på skämt du vet.

Vi hade liksom en jargong som var lite.

Om jag fick ett mess där det stod ”min säng saknar dig” eller ”ska vi vakna och prata nakna” så betydde inte det nödvändigtvis att jag var.

Alltså.

Ja du förstår.

Och du var ju lite paranoid också.

Dessutom hade du ingen rätt att läsa mina mess.

Tja.

Det var väl det.

Sen hände det ju vissa grejer som absolut inte var mitt fel och det är ju svårt för mig att.

Ändra.

Så här i efterhand.

Men det är klart att jag önskar att du aldrig hade.

Försökt.

Men vi hittade ju dig i tid och det var ju.

Ändå efter omständigheterna.

Tur.

Kommer du ihåg något från den natten?

Det var världens vackraste sommarkväll med nattliga par som gick hand i hand och jag minns hur jag satt där bak i ambulansen och sirenerna tjöt och kvarteren blåfärgades och jag höll din krampande hand och tänkte att det var fel väder igen för en sån här kväll borde det storma och hagla och inte vara solnedgång och lukta syren. Och så tänkte jag att ambulansen borde ha åkt till akuten på Södersjukhuset istället för S:t Göran eftersom ...

Va?

Nej!

Sätt dig ned!

Ställ ifrån dig ljusstaken!

Lugna ned dig.

Alltså inte så.

Jag bara menar.

Då.

Hade vår historia slutat så fint eftersom.

Det hade blivit som en cirkel du vet.

Och.

Är det en så konstig sak att säga?

Vad menar du med det?

Jag är inte kall.

Det är bara att.

Jag vet inte hur man.

Och det hade blivit så perfekt om vi hade träffats på Södersjukhuset i gassande solsken och tagit farväl av varandra på Södersjukhuset i stormande hagel och det är klart att jag ångrar en massa jag ångrar och vill ändra på så mycket mer saker än jag kan erkänna och jag bara önskar att du någon gång kan förlåta för inget inget har varit som vi.